

e) Especies hortícolas:

Lens culinaris L. — lentella.

Cicer arietinum L. (*partim*) — garavanzo.

Phaseolus ssp. — feixón verde.

Pisum sativum L. (*partim*) — chícharo.

ANEXO 2

Clasificación de especies vexetais para efectos de determina-los importes das taxas dos artigos 54 e 55

Grupo primeiro: algodón, amorodo, feixón verde, leituga, melón, pataca, cogombro, pemento, tomate, remolacha azucreira, e forraxeiras e pratenses non citadas noutro grupo.

Grupo segundo: allo, alcachofa, arroz, avea, cebada, centeo, colza, espárrago, xirasol, chícharo, fabas, millo, sandía, sorgo, trigo, triticale, veza e especies do xénero vicia non citadas noutro grupo.

Grupo terceiro: berenxena, cabaciña, cártamo, cebola, caravel, froiteiras, leguminosas consumo humano non citadas noutro grupo, rosa, soia, ervella brava e cenoria, e outras especies de aproveitamento hortícola non citadas noutro grupo.

Grupo cuarto: vide e as demais especies non incluídas nos grupos anteriores.

(Esta lei inclúese tendo en conta a corrección de erros publicada no «Boletín Oficial del Estado» número 33, de data 8 de febreiro de 2000)

415 LEI 4/2000, do 7 de xaneiro, de modificación da regulación da declaración de falecemento dos desaparecidos con ocasión de naufraxios e sinistros. («BOE» 8, do 10-1-2000.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O exercicio das actividades marítimas e aéreas tanto de transporte como de pesca extractiva, conforman un sector da vida económica que se desenvolve nun medio físico natural como é o mar.

Isto implica que se produce un maior índice de dificultade, penosidade e, principalmente, de maior risco para a vida e a integridade física dos traballadores do dito sector.

A actividade marítima e aérea, tanto de transporte como de pesca, está sometida a elevados riscos como avarías, incendios, afundimentos dos buques e principalmente ás adversidades climatolóxicas que adoitan provocar sinistros e graves consecuencias cando se manifestan en mar aberto.

Todo este cúmulo de circunstancias ocasionan, tanto na actividade de transporte marítimo como principalmente na pesca extractiva, por razón da dimensión dos buques, que sexan actividades laborais de elevado risco nas que desgraciadamente se producen con maior frecuencia que a desexada, perdas de vidas humanas, tanto de carácter colectivo con ocasión do naufraxio de buques, como individuais por caídas ó mar e a inmersión na auga da persoa, coa súa posterior desaparición física.

A desaparición dunha persoa no mar orixina principalmente un gran drama humano para os seus familiares e suscita paralelamente diversos problemas de orde per-

soal, asistencial, administrativa e económica, que requiren dun marco lexislativo eficaz, operativo e axustado á realidade, que axude a paliar-lo gran problema humano provocado pola desaparición no mar dun familiar.

Acontecido un feito desta natureza, a lexislación de seguridade social estableceu mecanismos protectores, tanto para facer fronte ás indemnizacións por accidente de traballo, como ó recoñecemento, se é o caso, das pensións de viuvez e orfandade.

Non obstante, para o resto de cuestións de carácter xurídico, privado e patrimonial (transmisión de bens inmobles, contas correntes, créditos hipotecarios e persoais, de cobramento de seguros, etc.), a lexislación vixente establece uns prazos de dous ou tres anos dependendo das circunstancias da desaparición para poder abordar e solucionar tódalas cuestións hereditarias, a través da figura xurídica da declaración de falecemento.

Mediante a declaración xudicial de falecemento efectúase unha presunción da morte dunha persoa, pola cal se permite que se poidan produci-los mesmos efectos xurídicos que coa morte comprobada.

En definitiva, trátase dun mecanismo xurídico dirixido a lles dar seguridade, estabilidade e solución ás cuestións e ós problemas administrativos, patrimoniais e económicos que se suscitan nos familiares dos desaparecidos.

O Código civil no seu artigo 194 establece uns prazos de dous e tres anos para os supostos de sinistro, accidente aéreo e naufraxio marítimo en virtude dos cales se realiza un xuízo de probabilidade, e unha presunción legal de morte, para tódolos efectos, dos desaparecidos no mar.

A experiencia práctica dos sinistros e naufraxios ocorridos ensínanos que, para tentar paliar con sensibilidade e dun xeito inmediato os graves danos que nas familias orixina a desaparición de seres queridos no mar, cómpre unha modificación puntual que adecúe á realidade os artigos sinalados, de xeito que se acurten os prazos establecidos para efectuar a declaración de falecemento.

Igualmente, ademais de todo o exposto, prodúcense outros tipos de sinistros, ben por accidentes laborais, explosións ou catástrofes naturais (inundacións ou tormentas de montaña), ou outros similares que adoitan ocasionar desgraciadamente a desaparición de persoas sen deixar ningún rastro, motivo polo cal procede tamén modificar puntualmente o artigo 193 do dito código.

Artigo primeiro.

Modifícase o parágrafo primeiro da alínea terceira do artigo 193 do Código civil, que queda redactado nos seguintes termos:

«3.º Cumprido un ano, contado de data a data, dun risco inminente de morte por causa de violencia contra a vida, en que unha persoa se encontrase sen que se tivesen, con posterioridade á violencia, noticias súas. En caso de sinistro este prazo será de tres meses.»

Artigo segundo.

Modifícanse as alíneas 2 e 3 do artigo 194 do Código civil, que quedan redactadas nos seguintes termos:

«2.º Dos que se encontren a bordo dunha nave naufragada ou desaparecidos por inmersión no mar, se transcorreron tres meses desde a comprobación do naufraxio ou da desaparición sen que se tivesen noticias daqueles.

Presúmese ocorrido o naufraxio se o buque non chega ó seu destino, ou se carecendo de punto fixo de arribada, non retornase, despois de que en calquera dos casos transcorresen seis meses con-

tados desde as últimas noticias recibidas ou, por falta destas, desde a data de saída da nave do porto inicial da viaxe.

3.º Dos que se encontren a bordo dunha aeronave sinistrada, se transcorreron tres meses desde a comprobación do sinistro sen que se tivesen noticias daqueles ou, en caso de que se encontrasen restos humanos, non puidesen ser identificados.

Presúmese o sinistro se en viaxe sobre mares, zonas desérticas ou inhabitadas transcorreron seis meses contados desde as últimas noticias das persoas ou da aeronave e, no seu defecto, desde a data de inicio da viaxe. Se esta se fixese por etapas, o prazo indicado computarase desde o punto de despegue do que se recibiron as últimas noticias.»

Disposición derradeira única.

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 7 de xaneiro de 2000.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

543 *LEI ORGÁNICA 3/2000, do 11 de xaneiro, de modificación da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, en materia de loita contra a corrupción de axentes públicos estranxeiros nas transaccións comerciais internacionais. («BOE» 10, do 12-1-2000.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A ratificación por España do Convenio da Organización de Cooperación e Desenvolvemento Económico (OCDE) de loita contra a corrupción de axentes públicos estranxeiros nas transaccións comerciais internacionais, asinado o 17 de decembro de 1997, comporta a necesidade de tipificar penalmente as conductas recollidas no convenio.

Preténdese así complementa-la normativa penal, incluíndo os presupostos deste convenio que non podían ser previstos polo lexislador de 1995, ante o fenómeno da corrupción nas, cada día máis frecuentes e intensas, transaccións comerciais internacionais.

Para iso considerouse adecuado establecer un novo título no Código penal, numerado como XIX bis, que protexe o ben xurídico da loita contra a corrupción nas transaccións comerciais internacionais.

Artigo único. *Modificación do Código penal.*

Engádese un título XIX bis ó libro II do Código penal, cun artigo 445 bis, nos seguintes termos:

«TÍTULO XIX bis

Dos delitos de corrupción nas transaccións comerciais internacionais

Artigo 445 bis.

Os que, con dádivas, presentes, ofrecementos ou promesas corromperen ou intentaren corromper, por si ou por persoa interposta, as autoridades ou funcionarios públicos estranxeiros ou de organizacións internacionais no exercicio do seu cargo en beneficio destes ou dun terceiro, ou atenderen as súas solicitudes ó respecto, co fin de que actúen ou se absteñan de actuar en relación co exercicio de funcións públicas para conseguir ou conservar un contrato ou outro beneficio irregular na realización de actividades económicas internacionais, serán castigados coas penas previstas no artigo 423, nos seus respectivos casos.»

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 11 de xaneiro de 2000.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

544 *LEI ORGÁNICA 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social. («BOE» 10, do 12-1-2000, e «BOE» 20, do 24-1-2000.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

TÍTULO PRELIMINAR

Disposicións xerais

Artigo 1. *Delimitación do ámbito.*

1. Considérase estranxeiro, para os efectos da aplicación desta lei, a quen careza da nacionalidade española.

2. Os nacionais dos estados membros da Unión Europea e aqueles ós que lles sexa de aplicación o réxime comunitario rexeranse pola lexislación da Unión Europea, e esta lei seralles de aplicación naqueles aspectos que puidesen ser máis favorables.

Artigo 2. *Exclusión do ámbito da lei.*

Quedan excluídos do ámbito de aplicación desta lei:

a) Os axentes diplomáticos e os funcionarios consulares acreditados en España, así como os demais membros das misións diplomáticas permanentes ou especiais e das oficinas consulares e os seus familiares que, en virtude das normas do dereito internacional, estean exentos das obrigas relativas á súa inscrición como estranxeiros e á obtención do permiso de residencia.